

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 198/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť mal. [REDACTED], zastúpeného matkou [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 230/16/8800, postupom Okresnej prokuratúry Košice I vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pn 1016/16/8802, postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice, odboru kriminálnej polície vo veci vedenej pod ČVS: ORP-2191/2-VYS-KE-2016 a postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ vo veci vedenej pod ČVS: SKIS-251/OISV-V-2016 a jej uznesením zo 7. decembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mal. [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. marca 2017 doručená sťažnosť mal. [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorú podal prostredníctvom zákonnej zástupkyne (matky), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Kn 230/16/8800 (ďalej len „napadnutý postup krajskej prokuratúry“), postupom Okresnej prokuratúry Košice I (ďalej len „okresná prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pn 1016/16/8802 (ďalej len „napadnutý postup okresnej prokuratúry“), postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice, odboru kriminálnej polície (ďalej len „okresné riaditeľstvo PZ“) vo veci vedenej pod ČVS: ORP-2191/2-VYS-KE-2016 (ďalej len „napadnutý postup okresného riaditeľstva PZ“) a postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ (ďalej len „inšpekcia ministerstva vnútra“) v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-251/OISV-V-2016 a jej uznesením zo 7. decembra 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie inšpekcie ministerstva vnútra“).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že matka sťažovateľa podala 30. augusta 2016 na krajskej prokuratúre trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť vyšetrovateľ okresného riaditeľstva PZ vyšetrujúci trestnú vec týkajúcu sa zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona, v ktorej poškodeným mal byť sťažovateľ. Podľa sťažnosti v predmetnej trestnej veci mal podozrivý vyšetrovateľ okresného riaditeľstva PZ sfalšovať podpis matky sťažovateľa na poštovej doručenke, ktorú použil ako doklad o doručení uznesenia o začatí trestného stíhania napriek tomu, že toto uznesenie nebolo matke sťažovateľa doručené

a začatie trestného stíhania vo veci jej ani nebolo oznámené. V dôsledku týchto skutočností malo dôjsť k porušeniu práv a právom chránených záujmov sťažovateľa tým, že jeho matka nemohla podať príslušnému všeobecnému súdu návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým by sa otcovi sťažovateľa, ako osobe, ktorá je dôvodne podozrivá zo spáchania zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona, zakázal vstup do obydlija. Z trestného oznámenia vyplýva, že oznamovateľkou je matka sťažovateľa a za poškodeného je v ňom označený sťažovateľ.

Krajská prokuratúra prípisom sp. zn. 1 Kn 230/16/8800 z 21. septembra 2016 oznámila matke sťažovateľa, že jej trestné oznámenie odstupuje z dôvodu vecnej a miestnej príslušnosti okresnej prokuratúre. Následne okresná prokuratúra prípisom sp. zn. 1 Pn 1016/16/8802 zo 17. októbra 2016 oznámila matke sťažovateľa, že jej trestné oznámenie po preskúmaní odovzdala podľa § 198 ods. 1 Trestného poriadku na vybavenie vyšetrovateľovi okresného riaditeľstva PZ. Následne vyšetrovateľ okresného riaditeľstva PZ prípisom ČVS: ORP-2191/2-VYS-KE-2016 z 21. októbra 2016 oznámil matke sťažovateľa, že jej trestné oznámenie odstupuje z dôvodu vecnej a miestnej príslušnosti inšpekcii ministerstva vnútra.

Inšpekcia ministerstva vnútra uznesením ČVS: SKIS-251/OISV-V-2016 zo 7. decembra 2016 odmietla trestné oznámenie matky sťažovateľa podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku s poukazom na to, že nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

Podľa argumentácie uvedenej v sťažnosti vyšetrovateľ inšpekcii ministerstva vnútra *„pri vykonávaní svojich právomocí nepostupoval v zmysle zákonných ustanovení, nakoľko konal vo veci, v ktorej nebol príslušný konať a dávať záväzné pokyny a tiež tým, že o trestnom oznámení zo dňa 30. 8. 2016 rozhodol odmietnutím z dôvodov, ktoré neboli dôvodmi na jeho odmietnutie“*.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1) Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na účinný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo dieťaťa, aby jeho záujem bol prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa deti uskutočňovanej súkromnými alebo verejnými orgánmi podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa vo veci vykonávania právomoci Krajskej prokuratúry Košice, Okresnej prokuratúry Košice I, Okresného riaditeľstva PZ, Odboru kriminálnej polície, Košice a Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR Košice tým, že nepostupovali v zmysle zákonných ustanovení porušené bolo.

2) Zakazuje pokračovanie v porušovaní základného práva sťažovateľa podľa čl. 13 Dohovoru a prikazuje Krajskej prokuratúre Košice, aby o oznámení o skutočnostiach, že bol spáchaný trestný čin zo dňa 30. 8. 2016 konal podľa osobitných predpisov.

3) Priznáva sťažovateľovi za porušenie jeho práv a základných slobôd orgánom verejnej moci primerané finančné zadostučinenie v rozsahu 4000,00 EUR na účet sťažovateľa, číslo...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Vychádzajúc z konkrétnych okolností posudzovanej veci, ústavný súd považuje za potrebné poukázať na dikciu § 185 ods. 1 a 2, ako aj § 197 ods. 1 písm. d) a 3 Trestného poriadku.

Podľa § 185 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti uzneseniu je sťažnosť.

Podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku sťažnosťou možno napadnúť každé uznesenie policajta okrem uznesenia o začatí trestného stíhania.

Podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku ak nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa odseku 2, prokurátor alebo policajt uznesením vec odmietne.

Podľa § 197 ods. 3 Trestného poriadku uznesenie podľa odseku 1 alebo 2 sa doručí oznamovateľovi a poškodenému. Oznamovateľ a poškodený môžu proti uzneseniu podať sťažnosť. Policajt doručí také uznesenie prokurátorovi najneskôr do 48 hodín.

Ústavný súd zistil, že napadnuté uznesenie inšpekcie ministerstva vnútra obsahuje (v súlade s dikciou už citovaného § 197 ods. 3 Trestného poriadku) poučenie o možnosti podať proti nemu sťažnosť do 3 dní od jeho oznámenia. Zo zistení ústavného súdu taktiež vyplynulo, že ani oznamovateľka (matka sťažovateľa) a ani poškodený (sťažovateľ) nepodali proti napadnutému uzneseniu inšpekcie ministerstva vnútra sťažnosť, pričom napadnuté uznesenie bolo matke sťažovateľa doručené 9. januára 2017 a trojdňová lehota na podanie sťažnosti jej uplynula 12. januára 2017. Skutočnosť, že sťažovateľ, resp. jeho matka, nepodali proti napadnutému uzneseniu inšpekcie ministerstva vnútra sťažnosť, zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti ako neprípustnej. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že v sťažnosti nie je obsiahnutá žiadna argumentácia, prostredníctvom ktorej by sťažovateľ, resp. jeho matka preukazovali, že sťažnosť nepodali z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Táto skutočnosť ústavnému súdu znemožňuje postupovať podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 s poukazom na § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Nad rámec tohto uznesenia ústavný súd považuje za vhodné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v rámci ktorej opakovane uvádza, že právo na vznesenie obvinenia inej osobe, resp. právo na to, aby prokurátor podal obžalobu proti inej osobe na príslušnom všeobecnom súde, nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03). Sťažovateľovi z čl. 46 ods. 1 ústavy vyplýva len právo, aby sa orgány činné v trestnom konaní jeho oznámením o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, zákonom ustanoveným spôsobom zaoberali a výsledok prešetrenia mu oznámili.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, bolo už bez významu rozhodovať o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2017